

HARTAY CSABA

A házak kikötők

Dobókockák. Hatpontos ablakkal.
Bennük megy le a nap. Üvegeik pirosak.
Csorog róluk a napszakok bádofénye.
Odabent a bezártság visszanyelt kiáltása.

Lámpát gyújtanak. Mintha egy barlangban.
Az egyetlen láng, és a felderengő arc.
A homlok. A falak homlokok. Magas idő.
Lámpát gyújtanak, a pincében elejtik a kalapácsot.

Hangok, öblös vízcsobogás. Elvezetés.
A zárok nem nyílnak. A nyílások elzárnak.
Kibirhatatlan várakozás. Csengettek.
Hátha vendég érkezik. Most már egyfolytában.

Folytonosan csengetnek. Kong a távoli harang.
Kialszik a hó, megmelegszik a hűtött emlék.
Szekrényből bukik ki a ruhabála. Szétomlik.
Ingek, kalapok és zoknigurigák. Eldugott, lejárt pénz.

Az utca, mint egy rég kiszáradt folyó medre.
Már hajnalodik, de még égnek a gyertyák odabent.
Ezek a házak kikötők. Épp most hal meg valaki.
Már nem csörög a lánc. Megszakad. Gyász köttet.

Fényt vegyenek

A felszínre ért bányász lámpája kerékpárgormányon leng.
Szőnyegetek gurítanak a naposok. A párkányon kihűlt kakaó.
A táblák nyalókák. Fémes ízük, mint a vére. Villognak.
Kontyos néni könnyököl ki az ablakból. Várja a fiát.

Nem jönnek autók. Mozdulatlan sün a csend mondatzáró pontja.
Összegömbölyödik a távolság, mint túpárna, úgy tapintható.
Szúr a szíve a hazatérő részegnek. Kulcsát keresi zsebeiben.
A kapu, mint egy végleg befejezett ásítás. Nincs beengedés.

Ezzel a stádiumon túli napszakkal már nem lehet vitázni.
Víz alá süllyedt, működő oxigénpalack, ami még éltetett, amikor.
Az utca lábmagasságában pincék nyirkos ablakcsíkjai.
Ott, a mélyben, ami már nem merül tovább, kiemeli a reggel.

Fényt vegyenek. Feltámadó, házak kártyalapjai közt lézengő szelet.
A kerékpáros leereszkedik, az utcavég szakad zsinórját markolva.
Az első ébredő felül odabent. Állatok moccannak. Tilos tartani őket.
Tarthatatlan. A fuvarozó nézi a néma zongorát. Délig el kell vinnie.